

PROLOOG

Ik heb iets afschuwelijks gedaan. Of eigenlijk, ze zeggen dat ik iets gruwelijks heb gedaan. En alle bewijzen tonen ook aan dat ze gelijk hebben. Alleen: ik ben onschuldig! Dat weet ik zeker! Zo iets vreselijks zou ik nooit kunnen doen.

Ik geef toe: ik ben geen lieverdje. Ik heb echt wel dingen gedaan waar ik niet trots op ben en waar ik nu spijt van heb. De ergste dingen heb ik zelfs nooit aan iemand verteld. Maar iedereen doet toch weleens domme dingen? Toch? Ik ben geen slechte jongen. Echt niet. Ik weet wat de kranten over mij hebben geschreven en ik weet wat de mensen uit het dorp over mij vertellen. Maar dat zijn allemaal leugens. Ik ben alleen bang dat ze die leuker en interessanter vinden dan de waarheid.

Toch doe ik een poging om te bewijzen dat ik onschuldig ben. Daarom schrijf ik dit allemaal op. In dit boek ga ik precies uitleggen wat er allemaal is gebeurd, en dat doe ik in de vorm van een dagboek. Ik zal schrijven over de afgelopen maanden en wat ik daarin heb meegemaakt, net zoals die ene jongen heeft gedaan. Je weet wel, die jongen die van de ene op de andere dag zomaar verdween.

Misschien heb je nog nooit van hem gehoord. Of misschien denk je dat ik dit verzin. Maar het gebeurde allemaal in mijn dorp, dus ik weet zeker dat het waar is.

Ik heb de jongen zelfs gezien. Jammer genoeg, want ik denk dat daardoor alle problemen zijn begonnen.

Voor wie het niet weet: afgelopen zomer kwam die jongen in ons dorp wonen. Ik ken zijn naam niet eens, maar hij hield een dagboek bij waarin hij beschreef wat er die zomer allemaal gebeurde. Hij woonde met zijn ouders in de oude boerderij. Zo noemt iedereen in het dorp dat huis. Het is een enorm saffe plek midden in de polder, omringd door weilanden. Het staat er helemaal alleen en als je ernaartoe fietst, zie je het al van ver. Het is een groot huis met een rieten dak dat als een piramide omhoogwijst.

Al mijn vrienden noemen het 'het spookhuis' en ook mijn ouders, die in het dorp zijn opgegroeid, vertelden elkaar griezelige verhalen over de vreselijke dingen die daar in het huis zijn gebeurd. Over duivelaanbidders die onschuldige mensen ontvoerden en daar, in de boerderij, hun slachtoffers aan stukken sneden als offer aan de duivel. Sommige bewoners van het huis hebben zelfmoord gepleegd. Omdat het huis en de omgeving hen gek maakten? Of omdat je eigen leven het ultieme offer aan satan is?

Hoe dan ook: ik ben nooit in de buurt van het huis geweest. Het is te ver en spookhuizen heb ik nooit boeiend gevonden.

Ik ga liever naar het zwemmeertje om te spelen met mijn vrienden en om achter de meiden aan te zitten.

Om een lang verhaal kort te maken: afgelopen zomer ging die jongen met zijn ouders in het huis wonen. Ik heb gehoord dat zijn tante er eerst woonde, dat zij zelfmoord had gepleegd en dat zij het huis hadden geërfd. Vanaf de eerste dag dat ze er woonden, gebeurden er vreemde, onverklaarbare dingen. Houten planken kraakten, deuren vielen zomaar dicht en het werd steeds erger.

Het dagboek van de jongen is als boek verschenen en iedereen in het dorp had het erover. Ik wilde natuurlijk niet achterblijven, dus heb ik het ook gelezen, al vond ik het niet zo boeiend. Eng was het wel. De jongen schreef over een of andere geest die in het huis leefde. 's Nachts waarde hij door de gangen en maakte hij geluid. Hij was blijkbaar boos omdat het huis werd verbouwd. Het rieten dak werd vervangen en blijkbaar wilde de geest niet dat iemand aan het huis zat. De ouders van de jongen gingen vreemd doen en werden ziek. Ook hijzelf merkte dat hij veranderde. Hij schreef dat hij het gevoel had dat het huis bezit van hem nam en dat hij verloren was.

Uiteindelijk ontdekte hij wat er met het huis aan de hand was. Zoals ik al heb gezegd: het is een plek van duivelaanbidders. Niemand minder dan de heer van de duisternis zelf zou in het huis wonen. Als een onzichtbare

kracht zit hij in de muren. Hij kan er niet uit omdat in het dorp een kerk staat die gebouwd werd om de duivel gevangen te houden. Het is een beetje een ongeloofwaardig verhaal, maar volgens de jongen straalt de kerk een beschermende kracht uit zodat de duivel niet over de weilanden kan dolen. Hij zit vast binnen de grenzen van de boerderij en kan enkel de mensen die daar naar binnen gaan teisteren.

Die jongen had dus pech. Hij woonde er met zijn ouders en uiteindelijk zijn ze alle drie verdwenen. De volgende bewoner vond zijn dagboek, stuurde het naar een uitgever en enkele maanden later lag het in alle boekwinkels. Ik vond het maar stom. Het verhaal sloeg nergens op. Wie gelooft daar nou in? Gewoon een domme poging om jongeren bang te maken.

Maar toen begon ook ik te veranderen ...

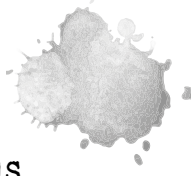
We zijn nu een halfjaar verder en ik kan niet geloven dat ik het niet serieus heb genomen. Want wat die jongen beschreef, is echt waar. Dat weet ik nu. Ik snap dat jij het niet wilt geloven. Je denkt vast dat dit gewoon een eng boek is. Een leuk verhaaltje dat je weglegt als je het uit hebt. Maar ik waarschuw je! Het is waar. Daarom schrijf ik alles op. Om duidelijk te maken wat er allemaal is gebeurd. Om je te waarschuwen.

Want sinds de komst van die jongen zijn er een hoop

dingen veranderd. Ik ben bang dat de kerk niet langer voldoende bescherming biedt. De duivel is los. Voor mij is het te laat. Voor jou hopelijk nog niet. Lees daarom dit boek. Neem alles serieus. Het kan je helpen. Hopelijk overkomt jou nooit wat mij is overkomen.

Ik schrijf dit als alle dingen al zijn gebeurd. Het is dus geen normaal dagboek. De eerste dag die ik straks ga beschrijven, is al maanden geleden. Gelukkig kan ik me het meeste nog goed herinneren. Het is niet normaal dat ik die dagen en gebeurtenissen nog bijna precies kan opschrijven. Maar dat is waarschijnlijk een deel van de verandering. Schrijven ging als vanzelf.

Lees dit en onthoud: alles is echt gebeurd.

Zaterdag 19 augustus

Op welke dag moet ik mijn verhaal laten beginnen? Ik heb er lang over nagedacht en heb uiteindelijk besloten om te starten op 19 augustus. Ik weet nog heel goed wat voor dag dat was. Het was prachtig weer met een strakblauwe hemel, zonder een zuchtje wind. Al dagen was het tropisch warm en daarom ging ik elke dag naar het zwemmeer vlak bij het dorp.

In de zomervakantie is iedereen daar te vinden. Dat is niet gek, want voor de rest is er hier niets te doen. Of je moet van kale weilanden houden.

Het zwemmeer is niet heel groot, maar het water is lekker fris. Er liggen grasvelden omheen en iets verder ligt een klein bos. Mijn vriendin noemt het een paradijs op aarde.

Ik heb dus een vriendin. Ze heet Julia en ik zal later in dit dagboek meer over haar vertellen.

Op die zaterdag was ik dus met mijn vrienden bij het zwemmeer. We hadden gezwommen en gingen daarna met z'n achten voetballen. Julia was er ook, maar zij wilde liever zonnen.

Opeens was die jongen er. Op dat moment wist ik niet wie hij was, want ik had hem nog nooit gezien. De verhalen kende ik toen ook nog niet.

Hij vroeg of hij mocht meespelen.

Het leek wel alsof er iets in mij veranderde. Volgens mij gebeurde dat ook bij mijn vrienden, want we waren allemaal een paar seconden stil. In mijn buik borrelde het. Dat heb ik ook vlak voor een proefwerk op school, maar nu was het anders. Het voelde alsof mijn darmen door elkaar werden geroerd. Om ons heen leek het ook donkerder te worden. De zon werd minder fel, al durf ik dat nu niet meer met zekerheid te zeggen.

Er was iets aan de hand met die jongen. Allereerst de blik in zijn ogen. Hij keek naar mij, waarschijnlijk omdat ik de grootste ben. Hij had blauwe ogen, maar het leek net alsof er een dun vliesje overheen lag dat zijn ogen vertroebelde. En dan die stank! Dat was het afschuwelijkst. Hij stonk naar ... Ik weet het niet. Hij rook muf. Een geur die de hele lucht leek te veranderen in een gifwolk. Het borrelende gevoel in mijn maag werd heviger en het kostte me moeite om normaal te ademen.

Waarom ik het zei, weet ik niet. Toch floepte het er in één keer uit. 'Nee. Je stinkt.'

Opnieuw was het enkele seconden stil. Zelfs de geluiden om ons heen leken te verstommen. De gillende kinderen, het plonzen van het water. Het verdween allemaal en ik stond daar, met mijn blik strak op hem gericht. Zijn ogen werden nog troebeler. De stank leek me aan te vallen, sloeg als een natte, vieze deken tegen mijn gezicht.

Mike stond achter me en mompelde iets. Ik kon hem niet verstaan.

Had ik me moeten omdraaien? Had ik weg moeten lopen?

Geen haar op mijn hoofd die eraan dacht om die jongen met ons mee te laten doen. Nee ...

Daarna ging het snel. Veel te snel. Een flits, vervolgens een afgrijselijke pijn die bij mijn rechteroor ontstond en heel snel mijn hoofd vulde met prikkende tintelingen. Het was alsof iemand duizenden naalden in mijn gezicht duwde. Vervolgens werd alles zwart.

Raakte ik buiten westen? Was ik knock-out? Nee ... Er gebeurde iets anders, iets afschuwelijks. Mijn hele lichaam werd uitgeschakeld en het enige wat overbleef, waren mijn gedachten. Maar die werden uit mijn hoofd gezogen, naar een duistere wereld. En daar zweefde ik, omringd door zwart.

Het klinkt bizar. Ik weet het. Het slaat nergens op. Maar zo voelde ik het. Met mijn gedachten was ik in een onderwereld. Er hing een trilling in de lucht die me verdrietig maakte, die alle vreugde uit mij liet verdwijnen, en op dat moment wenste ik dat ik dood was. Of nee: dat ik nooit geboren was.

Hoelang ik buiten westen ben geweest, weet ik niet. Uiteindelijk voelde ik mijn lichaam weer. Ik knipperde met mijn ogen en het eerste zonlicht dat ik zag, was zo fel dat het door mijn ziel leek te snijden. Ik kneep mijn ogen weer dicht.

‘Blijf liggen,’ zei iemand.

Ik was ook niet van plan om op te staan. Overal voelde ik pijn. Nog steeds hield ik mijn ogen dicht.

‘Kun je zeggen hoe je heet?’

Ik vond het een rare vraag, maar toch antwoordde ik. ‘Eric.’

‘Heel goed, Eric. Weet je welke dag het is?’

‘Zaterdag?’ Ik wist het niet zeker.

‘Heel goed. Kun je gaan zitten?’

Handen duwden me bij mijn schouders omhoog. Voorzichtig

deed ik mijn ogen open. Ik schrok van de vele mensen die om me heen stonden. Ik herkende er een aantal: mijn overbuurman, de oudere broer van een vriend en Julia.

‘Waar ben ik?’ vroeg ik.

‘Je was even buiten bewustzijn,’ vertelde de man die gehurkt naast me zat. Ik had hem weleens gezien in het dorp, maar wist niet wie hij was.

Het vreemde was dat ik op dat moment niet begreep hoe dat kon. Het duurde heel lang voordat mijn herinneringen terugkeerden.

‘Waar is die jongen?’ vroeg ik.

‘Hij is weg. Na het gevecht is hij ervandoor gegaan.’

‘Gevecht?’ Daar kon ik me niets van herinneren.

‘Hij heeft jou bewusteloos geslagen en daarna probeerden jouw vrienden je te redden. Ze hebben allemaal klappen gekregen. Bloedneuzen, blauwe plekken. Zij waren er niet zo erg aan toe als jij. Zal ik de dokter bellen?’

Om de een of andere reden zei ik: ‘Nee hoor. Dat hoeft niet.’

Met enige moeite stond ik op. De mensenmassa om me heen week uiteen en ik voelde me een beetje duizelig worden. Kleine zwarte vlekken verschenen voor mijn ogen.

‘Doe voorzichtig. Misschien heb je een hersenschudding.’

‘Het gaat,’ mompelde ik en ik strompelde naar Julia. Ik sloeg een arm om haar schouder zodat ik iets had om op te steunen.

‘Bedankt.’ Ik wilde zo snel mogelijk weg van de aandacht. Ik wilde ergens rustig zitten. Ik wilde normaal worden ... Want nog altijd kleefde er iets van die duistere onderwereld aan mij. Gevoelens van verdriet en ellende. Het waren net kleine duivels die zich met hun klauwen aan mij vasthielden.

Zondag 20 augustus

‘Waar liggen onze handdoeken?’ vroeg ik aan Julia. Ze bracht ons ernaartoe.

Het was onwerkelijk. We zaten daar met z’n allen. Frederik en Matthijs hadden allebei een bloedneus. Met een prop wc-papier probeerden ze het bloeden te stelpen. Op de lichamen van Mike en Joris ontstonden blauwgroene plekken. Het waren net gezwellen die langzaam groeiden. Mijn vrienden starden allemaal doods voor zich uit. Niemand zei iets.

Hoelang we er hebben gezeten, weet ik niet. Uiteindelijk was Matthijs de eerste die zei dat hij ervandoor ging. Zonder iets te zeggen stonden de anderen ook op en liepen naar hun fietsen.

Normaal gesproken blijven we zo lang mogelijk bij het zwemmeer. Vandaag wilden we allemaal zo snel mogelijk naar huis. Niemand zei nog iets.

Het leek wel ... Nee, ik weet niet wat er aan de hand was.

Ik zei ook niets meer tegen Julia. We hebben ook niet meer gezoend, en normaal deden we dat elke dag. Ik ben gewoon naar huis gegaan.

Ik weet nog dat ik alleen was. Mijn moeder was weg. Dat is ze de laatste tijd vaker. Mijn vader heb ik al jaren niet gezien.

Ik ging naar mijn slaapkamer, liet me op bed vallen en viel in slaap.

Door het geluid van de kerkklokken werd ik wakker. Ze sloegen twaalf keer. De zonnestralen schenen mijn kamer in, want mijn gordijnen zaten niet dicht. Ik had het gevoel dat ik niet had geslapen: dat ik mijn ogen gistermiddag had gesloten en ze meteen weer opende. Alleen waren er in de tussentijd meer dan negentien uur verstreken.

Ik wilde opstaan, maar al mijn spieren protesteerden. In mijn benen kreeg ik geen beweging en als ik mijn arm omhoog wilde brengen, begonnen de spieren in mijn schouders te trillen, gevolgd door die in mijn bovenarmen, onderarmen en vervolgens ook mijn nek. Het was een gekmakende beweging, dus ik probeerde weer te ontspannen. Ik lag in bed, staarde naar het plafond en vroeg me af wat er met me aan de hand was.

Ook mijn hoofd kon ik amper bewegen. Het enige wat ik nog kon doen, was met mijn ogen draaien. Ik zag mijn kamer met al mijn spullen. De grote stapel tijdschriften op mijn bureau. Mijn kledingkast waarvan de deuren altijd openstonden zodat ik zicht had op de slordig opgevouwen shirts en broeken. De zonnestralen reflecteerden op de stofdeeltjes die in de lucht zweefden.

Plotseling zag ik iets dat niet in mijn kamer thuishoorde. Meteen voelde het alsof mijn lichaam dieper in mijn bed werd geduwd. Mijn ogen puilden open en ik probeerde adem te halen, maar het leek wel alsof ook mijn longen niet meer functioneerden.